

for saa vidt maa siges om denne Konvention, at den i meget ringe Grad griber ind i den bestaaende Retstilstand. Der er rigtignok fra Bornholms Side blevet flaget over, at den griber ind i Bornholmernes Ret, men det er ikke Tilfældet. Bornholmske Fiskere have i meget lang Tid maattet finde sig i, at svenske Fiskere fiske under Bornholm efter Silb med Drivgarn. Det har været den bestaaende Ret derovre; om det end ikke nogen Sunde er blevet begrundet i en udtrykkelig Bestemmelse, er det dog en Retstilstand, som efterhaanden har udviklet sig, og som vi skulle have Vanskelighed ved at komme bort fra. Naar denne Konvention bliver ratificeret, ville Bornholmene ikke føle nogen Forskel imellem, hvad der hidtil har været Tilfælde derovre, og hvad der fremtidig vil blive Tilfældet, for saa vidt som Konventionen kun er en Anerkendelse af den faktiske Tilstand, der hidtil har været under Bornholm. Det kan være drøjt nok for Bornholmene, at de ikke kunne opnå det Gode at blive fri for de svenske Silbefiskere, men der er ikke nogen som helst Grund til, at de skulle blive det ved en Konvention med Sverige; thi der kan fornødtigvis ikke være Tale om, at den Ret, som Svenskerne i lang Tid faktisk have haft, skal opgives fra svensk Side ved en Konvention med Sverige. Mere indgribende er Konventionen med Hensyn til Forholdene her i Døsfund, men paa den anden Side skal jeg hævde, at Konventionen netop for Døsfunds Vedkommende giver Regler, der ere i høj Grad til Fordel for Fiskerne. Der er dog et Fiskeri, der vil blive berørt paa en ufordelagtig Maade af Konventionen, og det er Rødspættefiskeriet; men her forholder det sig paa en ganske egen Maade. Det er jo saaledes, at Fiskeriloven af 5te April 1888 fastsatte Maalet for Rødspætter til 8 Tommer, saaledes at Rødspætter under dette Maal ikke maa gøres til Genstand for Handel eller Salg; men denne Bestemmelse, der ifølge Fiskeriloven gælder for alle Landets Kyster, altsaa ogsaa for Døsfunds Vedkommende, er i Virkeligheden ikke bleven haandhævet i Døsfund. Og hvorfor er dette ikke fset? Fordi man maatte anerkende, at man ikke kunde hævde denne Regel paa dansk Side af Døsfund, saa længe en tilsvarende Regel ikke galdt paa den svenske Side. Det er den eneste Grund til, at man ikke hævdede Fiskerilovens Regel om Undermaalsrødspætter i Døsfund. Jeg vil her minde om, at Regeringen i Samlingen 1888—89 fremsatte et Forslag, der netop gik ud paa, at Fiskerilovens her omhandlede Bestemmelse ikke skulde gøres gældende i Døsfund, og i

Motiverne ville de Herrer kunne se, at det ubelukkende er begrundet paa det. Hensyn, som jeg her har nævnt, nemlig det gensidige Forhold mellem danske og svenske Fiskere. Dette Lovforslag gik ikke igennem, fordi man her i Tinget mente, at man, naar man skulde til at foretage en saadan Ændring i Fiskeriloven, kunde tage adskillige andre Ændringer med. Resultatet blev da, at Forslaget blev standset. Regeringen har efter den Tid ikke bragt Forslaget frem paa ny, men underhaanden maget det saaledes, at Fiskerilovens Bestemmelser om Undermaalsrødspætter ikke blive anvendte ved Fiskerlejerne i Døsfund. Man har altsaa i saa Henseende levet under en Tilstand, der var aldeles ekstraordinær, for at nøjes med at bruge dette Udtryk. Nu er det en Selvfølge, at naar vi endelig en Gang naa til at faa en Konvention, der blandt andet ogsaa ordner Fiskeriforholdene i Døsfund, er det første, der sker, selvfølgelig det, at Fiskerilovens Bestemmelser om Undermaalsrødspætter træde i Kraft ogsaa for Døsfunds Vedkommende. Naar Døsfundsfiskerne have paaberaabt sig, at de lovlige have fisset Undermaalsrødspætter i saa og saa mange Aar, er det ikke rigtigt. De have fisset Undermaalsrødspætter mod Loven i saa og saa mange Aar, og nu maa de finde sig i at rette sig efter Loven. Men hele dette Spørgsmaal har i øvrigt ingenlunde saa stor Betydning, som Fiskerne ville give det. Det er ganske sikkert, at man vil betage Fiskerne nogen Indtægt ved at forbyde dem at fiske de smaa Rødspætter, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at den Værdi, hvorom der kan være Tale, i 1893 efter det statistiske Materiale, der foreligger, for Fiskerlejerne fra Snekersten og ned til Kungsted højt regnet var omtrent 7,000 Kr.; det vil sige, det er Værdien af hele Rødspættefiskeriet. Men hvor meget der kan blive tilbage af Rødspættefiskeriet, naar Fiskerne blive indskrænkede til at fiske i Henhold til Loven, altsaa hvor meget de kunne fiske af Rødspætter, der ere over det fastsatte Maal, er der ingen, der kan have Forestilling om. De sige selv, at det er meget lidt, hvad der fanges af større Maal over de nugældende 8 Tommer, men det faar staa hen. Smidletid skal jeg meget gerne gaa ud fra, at det, de miste, er omtrent 7,000 Kr., idet jeg lægger Tallet for Fiskeriet i 1893 til Grund, hvorved dog bemærkes, at Fiskeriet selvfølgelig svinger meget fra Aar til Aar. Jeg tror heller ikke, at Opfattelsen ved Fiskerlejerne her Nord paa ved Døsfund gennemgaaende er den, at man hellere vil beholde Retten til at fiske Undermaalsrødspætter,